

[Nøhr.]

at søge Adgang gennem den store Indgangs-port. Bidragydende Medlemmer, Medlemmer, som paa Grund af deres Indtægtsforhold er afskaaret fra at være nydende, skal have en Ret til uden Hensyn til Alder og Helbred at kunne gaa over i de nydendes Rækker med en vis Karenstid, den Dag deres Indtægt glider under Grænsen. Det er i Virkeligheden den eneste positive Ret, der er givet dem ved det tvungne Medlemsforhold, som de betaler 2½ Kr. for aarlig uden i øvrigt at modtage nogen som helst Ydelse af Kassen.

Nu kommer altsaa Sygekasserne og siger, at den Ret, som saaledes først og fremmest er tænkt som en Indrømmelse til de tvungent bidragydende, er ved at blive en Fare for Sygekasserne, fordi ogsaa en Del ubemidlede kan slaa sig til Ro i Afdelingen for bidragydende. Sygekasserne har derfor ønsket den principielle Ændring foretaget i Loven, at der skulde kræves ny Helbredsattest ved bidragydende Medlemmers Overgang til nydende. Naar man som bidragydende Medlem med et Kontingent af 2½ Kr. om Aaret er sikret Ret til naar som helst i Løbet af 6 Uger uden Hensyn til Alder og Helbred at kunne gaa over i de nydendes Rækker, saa ligger der heri, siger Sygekasserne, en Fristelse for ubemidlede unge og raske Mennesker til at nøjes med at staa som bidragydende Medlemmer, hvorved Kasserne berøves en væsentlig Del af deres naturlige og nødvendige aktive Medlemskreds; man vil ræsonnere som saa, at Risikoen derved for den enkelte ikke er særlig stor, idet han i Sygdomstilfælde kan kræve sig overført til de nydende Medlemmers Rækker og altsaa ikke løber nogen Risiko ud over den at skulle tage indtil 6 Ugers Sygeudgifter paa sin egen Kasse.

Det er klart, at hvis der virkelig blandt de ubemidlede var en betydelig Udvikling i Gang bort fra de nydende eller rettere de bærende Medlemmers Rækker, vilde det være en stor Fare for Sygekasserne. Andre ærede Ordførere har fremhævet dette, og jeg slutter mig ganske dertil. Men som det er fremhævet af Socialministeren i et af Bilagene til Betænkningen, kan denne farlige Udvikling ikke siges at være dokumenteret ved det Talmateriale, der foreligger med Hensyn til Forskydningerne i Sygekassernes Medlemstal for bidragydende og nydende. Det maa være berettiget at antage, at Sygekassernes Tarv kan sikres ved Udvalgets, af Ministeren tiltraadte, Forslag om at udvide Karenstiden fra 6 Uger til 6

Maaneder, og at det altsaa ikke er paa-krævet at gaa til et saa drastisk Skridt som at kræve ny Helbredsattest ved den omtalte Overgang, et Krav, som ganske kunde forspilde de bidragydende Medlemmers Rettigheder. Det var slet ikke tilfældigt, naar Socialreformens Fædre til Støtte for Kasserne foretrak at fastsætte en Karenstid fremfor de forskellige andre Midler som ny Helbredsattest og højere Kontingent for bidragydende, og hvad der ellers kunde have været Tale om.

En Karenstid selv af saa kort Varighed som de hidtil gældende 6 Uger er ingenlunde en saa ringe Beskyttelse for Sygekassernes Interesser, som man nu vil gøre det til. Man siger nok, at den ubemidlede kun risikerer at skulle bære Følgerne af sin egen Letsindighed i 6 Uger, men det er virkelig ogsaa en meget betydelig Risiko. 6 Ugers alvorlig Sygdom, eventuelt med Hospitalsophold. Operation o. s. v., kan let betyde et større Udgiftsbeløb end mange Aars Sygekassekontingent. Naar vi nu yderligere tager det Hensyn til Sygekassernes Bekymringer, at vi — saaledes som det stillede Ændringsforslag gaar ud paa — udvider Karenstiden til 6 Maaneder, maa i alt Fald dermed Risikoen være tilstrækkeligt understreget.

Det behøver ingen nærmere Paavisning, at Følgerne af 6 Maaneders Sygdom uden Hjælp kan blive en fuldstændig økonomisk Katastrofe for den ubemidlede, og da hele Grundlaget for den frivillige Sygekassebevægelses stærke og lykkelige Udvikling altid har været, at de ubemidlede skal staa sammen for at gardere sig, ikke mod en 3 Dages Forkølelse, men imod en virkelig Sygdomskatastrofe, kan jeg ikke se rettere, end at Mulighederne for Sygekassernes naturlige Tilslutning af ubemidlede paa Frivillighedens Grund hermed fortsat maa være lige saa solidt underbygget som før Socialreformen. Den ubemidlede vil herefter ligesom under den gamle Lov kun kunne sikre sig imod økonomisk Sammenbrud som Følge af Sygdom ved at staa som nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse. Det er ud fra disse Betragtninger, vi mener, at den af Udvalget og Ministeren foreslaaede Ordning træffer det rette. Den giver Sygekasserne en stærkere Stilling end hidtil, den bevarer samtidig den principielle Ret, der er givet de bidragydende, og saadan bør det efter min Mening være.

Oppositionspartiernes særlige Ændringsforslag maa jeg naturligvis fraraade. Hovedsynspunktet i disse Ændringsforslag er